

Sygn. akt II PK 289/11

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko Gminnej Spółdzielni "Samopomoc Chłopska"

o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2012 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 10 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy wyrokiem z dnia 10 czerwca 2011 r. w uwzględnieniu apelacji pozwanej zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy z dnia 30 marca 2011 r. i oddalił powództwo M. D. przeciwko Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w G. o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy, a nadto oddalił apelację wniesioną przez powoda od wymienionego wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy, odrzucił apelację powoda co do roszczenia o odszkodowanie w kwocie 28.784 zł z tytułu mobbingu oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 167 zł tytułem kosztów procesu za obie instancje.

Powód M. D. wywiódł skargę kasacyjną od wymienionego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej został zawarty wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty na treści art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i wskazujący, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną dorozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, poprzez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu (sporządzonym odrębnie

od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinny znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003, nr 18, poz. 437), jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491 538), gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963, nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Powód, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i odwołując się do regulacji zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazał jedynie, iż

„skarga jest oczywiście uzasadniona (...), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowania czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota zostały wyjaśnione w uchwałach Sądu Najwyższego – mających moc zasad prawnych – z dnia 23 marca 1999 r., Sygn. akt III CZP 59/98 (OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124) i z dnia 31 stycznia 2008 r., Sygn. akt III CZP 49/07 (OSNC 2008, nr 6, poz. 56)”. Taki sposób uzasadnienia zaistnienia przesłanki przedsądu, o której mowa w powołanym wyżej przepisie, z całą pewnością nie mógł jednakże przekonać Sądu Najwyższego o potrzebie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z tej przyczyny, iż jest ona oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim bowiem skarżący nie wymienił ani we wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani też w bardzo lapidarnym uzasadnieniu tego wniosku, konkretnych przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, co do których występowałaby kwalifikowana postać ich naruszenia oraz w ogóle nie wyjaśnił, na czym miałyby polegać widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, zarzucane sądowi drugiej instancji niezrealizowanie funkcji rozpoznawczej oraz kontrolnej tego sądu. Nie jest zaś rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się owych przepisów oraz argumentacji potwierdzającej ich naruszenie w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, zwłaszcza że na tym etapie postępowania (przedsąd) podstawy kasacyjne nie podlegają jeszcze badaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II UK 274/09, LEX nr 585794). Wynika to stąd, że na tym etapie przedmiotem badania dokonywanego przez Sąd Najwyższy jest tylko to, czy wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje i wykazuje choć jedną z podstaw (przesłanek) przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Natomiast podstawy kasacyjne stanowią odrębny od przesłanek przedsądu element skargi, w związku z czym nie zastępują one (ani ich uzasadnienie) i nie mogą zastąpić przesłanek przedsądu. Innymi słowy podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Trudno również uznać za odpowiedni wywód o charakterze jurydycznym potwierdzający oczywistą zasadność skargi kasacyjnej cytowane wcześniej stwierdzenie użyte na uzasadnienie wniosku. Niezależnie od powyższych argumentów Sąd Najwyższy zauważa i to, że nawet

pobieżna lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku musi dawać podstawy do przyjęcia, iż chybiony jest postawiony sądowi drugiej instancji zarzut niezrealizowania przez ten sąd jego „funkcji rozpoznawczej” oraz „kontrolnej”. Wbrew tym twierdzeniom Sąd Okręgowy dokonał bowiem ustaleń faktycznych, na których oparł swoje rozstrzygnięcie oraz odniósł się (choć w sposób lakoniczny) do wszystkich zarzutów sformułowanych w apelacjach obu stron postępowania. Uzasadnił ponadto przyczyny, dla których uwzględnił apelację strony pozwanej oraz nie uwzględnił apelacji powoda, a także zawartego w tej apelacji roszczenia o odszkodowanie z tytułu „dyskryminacji lub mobbingu”.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż powód w żaden sposób nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.